

พบอาจารย์ขมังเวท

๒เมื่อท่านมหาเสนาบดีอย่างเข้าสู่วัยเรียน คุณพ่อส่งท่านไปศึกษาในโรงเรียนที่ดีที่สุดประจำแคว้น และด้วยความฉลาดจึงทำให้ท่านเป็นเด็กเก่งในระดับแชมป์คนหนึ่งเลยทีเดียว อีกทั้งท่านยังมีความกระตือรือร้น ใส่ใจ ใฝ่หาความรู้ มีความเคารพเชื่อฟัง และปฏิบัติตามคำสอนของครูบาอาจารย์เป็นอย่างดีเสมอมา ด้วยเหตุนี้จึงทำให้ครูบาอาจารย์ทุกคนรู้สึกโปรดปรานและรักท่านมากเป็นพิเศษ ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจเลยว่า ทำไมครูบาอาจารย์แทบทุกคนจึงเกิดความรู้สึกว่า มีความรู้อะไรก็อยากจะถ่ายทอดให้ท่านอย่างหมดไส้หมดพุง

แม้แต่กับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีเป็นคนเรียนดี กิจกรรมเด่น มีคุณธรรม จึงทำให้ท่านดูเป็นผู้ใหญ่มากกว่าเด็กในวัยเดียวกัน ด้วยเหตุนี้ท่านมหาเสนาบดีก็เลยกลายเป็นผู้นำกลุ่มที่เพื่อน ๆ รักและยอมรับเป็นอย่างมาก

๒๕

25 พฤศจิกายน 2554

เมื่อท่านมหาเสนาบดีเติบโตใหญ่จนเป็นวัยรุ่น คุณพ่อของท่านก็เปิดโอกาสให้เลือกทางเดินชีวิตของตัวเองว่าอยากทำงานเป็นข้าราชการพลเรือนตามอย่างพ่อหรืออยากเป็นทหาร

ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีมีความประทับใจเกี่ยวกับเรื่องราวการต่อสู้และการผจญภัย จึงทำให้ท่านรู้สึกว่าการเป็นทหารเป็นเรื่องที่ท้าทายและเหมาะกับอัธยาศัยของท่านมากกว่า ด้วยเหตุนี้ท่านจึงตัดสินใจอย่างแน่วแน่และบอกคุณพ่อของท่านไปว่าเลือกเป็นทหาร คุณพ่อจึงส่งท่านไปเรียนโรงเรียนเตรียมทหาร ซึ่งทำให้ท่านรู้สึกตื่นเต้นดีใจมาก

นับแต่วันแรกที่ท่านมหาเสนาบดีเข้าไปเรียนในโรงเรียนเตรียมทหาร ท่านก็ตั้งใจฝึกฝนร่ำเรียนด้วยความขยันหมั่นเพียร ขะมักเขม้น มุมานะ เอาจริงเอาจัง กอปรกับความที่ท่านมีความฉลาดเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงทำให้ผลการเรียนทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติของท่านพุ่งไปสู่ระดับสูงสุดของรุ่น

นอกจากมีผลการเรียนอยู่ในระดับแชมป์ทั้งภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติแล้ว ท่านมหาเสนาบดียังเป็นคนไม่หลงความรู้ ตรงกันข้ามกลับเป็นคนที่มีความใจต่อเพื่อน ๆ อย่างเหลือเฟือ คือไม่ว่าการฝึกจะหนักแค่ไหนก็ไม่เคยทอดทิ้งเพื่อน ๆ เลย อีกทั้งยังคอยช่วยเหลือเพื่อน ๆ อยู่เสมอ โดยคอยให้กำลังใจบ้าง แนะนำวิธีการฝึกบ้าง หรือไม่ก็อาสาทำในสิ่งที่เพื่อน ๆ ทำไม่ได้บ้าง ด้วยเหตุนี้จึงทำให้เพื่อน ๆ มีผลการเรียนและการฝึกติดตามท่านไปด้วย

ด้วยความที่ท่านมหาเสนาบดีเป็นคนที่เพียบพร้อมไปด้วย IQ และ EQ คือ มีสติปัญญาเฉลียวฉลาด และมีความฉลาดทางอารมณ์หรือมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีเลิศ จึงทำให้เพื่อนในรุ่นทุกคนล้วนรักและนับถือท่านเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังพร้อมใจกันยกให้ท่านเป็น “ลูกพี่” หรือเป็น “หัวหน้ารุ่น” อีกด้วย

๒๒

26 พฤศจิกายน 2554

แม้ว่าพวกเพื่อน ๆ นักเรียนเตรียมทหารในรุ่นเดียวกันจะยกให้ท่านมหาเสนาบดีเป็นถึง “ลูกพี่” หรือเป็น “ซูเปอร์สตาร์ประจำรุ่น” ก็ตาม แต่ถึงกระนั้นท่านก็ไม่เคยทะนงตัวเลยว่า ตัวเองเก่งหรือแน่กว่าใคร ๆ ตรงกันข้าม ท่านกลับอ่อนน้อมถ่อมตนและหมั่นศึกษาหาความรู้ใหม่ ๆ มาเพิ่มความรู้ความสามารถให้ตัวเองอยู่เสมอ ด้วยอุปนิสัยที่โดดเด่นนี้เอง จึงทำให้ท่านกลายเป็นนักเรียนเตรียมทหารที่เข้าตากรรมการหรือบรรดาครูฝึกทั้งหลาย

สำหรับชีวิตของนักศึกษาวิชาทหารนั้น ในแต่ละวันนอกจากต้องวนเวียนอยู่กับเรื่องการเรียนแล้ว ในยามว่างก็มักจับกลุ่มพูดคุยกัน แล้วก็แบ่งปันประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องราวต่าง ๆ ที่ตัวเองเคยได้ยินได้ฟังหรือเคยประสบพบเจอมา และด้วยความที่นักเรียนเตรียมทหารแต่ละคนมีพื้นฐานครอบครัวที่แตกต่างกัน เช่น บางคนมาจากครอบครัวที่เป็นทหารอยู่แล้ว บางคนมาจากครอบครัวข้าราชการพลเรือน บางคนเป็นลูกพ่อค้า แม่ค้า หรือคฤหบดี จึงทำให้แต่ละคนมีเรื่องเล่าที่น่าสนใจและน่าตื่นเต้นหลากหลายแตกต่างกันไป

ถึงแม้ว่าเพื่อน ๆ ของท่านมหาเสนาบดีเล่าเรื่องต่าง ๆ นานามากมายขนาดไหนก็ตาม แต่เรื่องที่ท่านฟังแล้วรู้สึกสนใจเป็นพิเศษ ก็เห็นจะเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับวิชาขมังเวท เช่น วิชาอยู่ยงคงกระพัน วิชาหนังเหนียว ฟันไม่เข้า ยังไม่ออก หรือวิชาลงข้าศึก บังหุบงัดให้ข้าศึกมองไม่เห็น ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะเรื่องราวเหล่านี้เป็นเรื่องที่ท่านมหาเสนาบดีเคยประทับใจและฝังใจมาตั้งแต่สมัยยังเด็ก

ดังนั้น ในช่วงของการฝึกภาคสนามที่เหล่านักเรียนเตรียมทหารต้องเดินทางออกไปฝึกตามเขตชนบทหรือเขตหัวเมืองชายแดน ท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อน ๆ ที่สนใจวิชาขมังเวทจึงรวมตัวกันตั้งกลุ่มเฉพาะกิจขมังเวทแบบไม่เป็นทางการขึ้น โดยหลังจากที่ฝึกภาคสนามเสร็จแล้ว ก็พากันไปหาน้ำของเพื่อนในกลุ่ม ที่รู้เรื่องเกี่ยวกับ

LD

26 พฤศจิกายน 2554

วิชาขมังเวท เพื่อขอให้พาไปยังสถานที่แห่งหนึ่ง เพื่อไปเจอกับสิ่งลึกลับเหนือธรรมชาติ ซึ่งตอนนั้นทุกคนต่างรู้สึกตื่น
เต้น ลุ้นระทึก อยากรู้ อยากเห็นไปทุกอย่างก้าวเลยทีเดียว

เมื่อท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อน ๆ ไปถึงจุดหมายปลายทาง คือบ้านผู้ใหญ่บ้านของหมู่บ้านแห่งหนึ่ง
ถ้าดูจากลักษณะภายนอกแล้ว ผู้ใหญ่บ้านท่านนี้ก็ไม่ได้แตกต่างกับชาวบ้านธรรมดา ๆ คนหนึ่ง แต่ในความธรรมดา
ที่เห็นจากรูปลักษณะภายนอกกลับแฝงความไม่ธรรมดาอยู่ภายใน เพราะผู้ใหญ่บ้านท่านนี้ก็คือ อาจารย์ขมังเวท...!!!
ที่เป็นทั้งหมอและผู้มีวิชาอยู่ยงคงกระพัน

แม้เวลานั้นภายในบ้านของผู้ใหญ่บ้านมีพวกชาวบ้านมารักษาอาการป่วยอยู่หลายคนก็ตาม แต่เมื่อท่าน
มหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อน ๆ ไปถึง ก็ไม่รอช้า รีบแสดงความจำนงค์ให้ผู้ใหญ่บ้านรู้ว่า พวกท่านอยากจะรู้ว่า วิชา
อยู่ยงคงกระพันและวิชาหนังเหนียวที่เขาว่าลือกันมันเป็นอย่างไร ทำให้คนหนังเหนียวได้จริงอย่างที่เขาร่ำลือ
กันหรือไม่

ทันทีที่อาจารย์ขมังเวทเห็นสีหน้าและแววตาของกลุ่มทหารหนุ่มฉกรรจ์ที่เต็มไปด้วยความอยากรู้ อยากเห็น
อีกทั้งยังจ้องมองตนด้วยสายตาที่เป็นประกายวิบวับ ๆ ขนาดนั้น อาจารย์ขมังเวทก็พลันนึกสนุกขึ้นมา แล้วก็รีบ
พูดสวนกลับไ้ว่า “ถ้าพวกเจ้าอยากจะเห็นวิชาอยู่ยงคงกระพันละก็!!! พวกเจ้าต้องไปทำบางสิ่งบางอย่างมาเป็น
ข้อแลกเปลี่ยนก่อน..!!!” คือให้ไปเก็บสมุนไพรตามที่อาจารย์ขมังเวทต้องการมาให้ได้ และถ้าได้จนครบแล้ว ก็ให้รีบ
กลับมาเจอกันอีกครั้ง ซึ่งทันทีที่ท่านมหาเสนาบดีและเพื่อน ๆ ได้ฟังดังนั้น ทุกคนก็อยู่ไม่ติด รีบไปหาสมุนไพรหรือ
ว่านประหลาด ๆ ตามรายการที่อาจารย์ขมังเวทบอก

๒๒

29 พฤศจิกายน 2554

เมื่อท่านมหาเสนาบดีและเพื่อน ๆ ของท่านหาว่านประหลาด ๆ หรือสมุนไพร่ได้ครบแล้ว ก็รีบนำกลับมา และทันใดนั้นอาจารย์ขมังเวทก็ไม่รอช้า รีบหลับตาร่ายเวทพิมพ์ ๆ และเออว่านประหลาด ๆ ใส่ปากแล้วเคี้ยว แล้วก็พ่นพรวดใส่กระหม่อมและบริเวณลำตัวของท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อนทหารหนุ่มฉกรรจ์ในทันที...!!!

แม้ว่าท่านมหาเสนาบดีและเพื่อน ๆ จะโดนละอองไอฝอยจากน้ำมนตร์ว่านประหลาดที่พ่นพรวดออกมา จากปากอาจารย์ขมังเวทมากมายขนาดไหนก็ตาม แต่ทุกคนก็ไม่ได้แสดงอาการรังเกียจแต่อย่างใด ตรงกันข้ามกลับ ยิ่งสนใจจับจ้องดูลีลาการร่ายเวทเสกคาถาของอาจารย์ขมังเวทอย่างตาไม่กะพริบ และเกิดอาการอยากรู้ อยากเห็น มากขึ้นไปอีก

ในระหว่างที่กำลังร่ายมนตร์ อาจารย์ขมังเวทก็เอาสมุนไพร่หรือว่านประหลาดอีกสามสี่อย่างเข้าปากเคี้ยว ต่อไป พอเคี้ยวแล้วก็ยังทำแบบเดิมอีก คือ พ่นพรวดมาที่ศีรษะหรือกระหม่อมของท่านมหาเสนาบดีและเพื่อน ๆ ซึ่งอาจารย์ขมังเวททำอย่างนี้ซ้ำ ๆ จนกระทั่งว่านประหลาดที่หามาหมดเกลี้ยงไม่เหลือเลยแม้แต่ใบเดียว

หลังจากที่สมุนไพร่หรือว่านประหลาดหมดลง อาจารย์ขมังเวทก็บอกกับท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อน ทหารว่า “เฮ้อ...!!! ถ้าอยากรู้ว่าวิชาคงกระพันเป็นอย่างไร ก็ให้เอามีดหรือดาบมาลองฟันกันดู!”

เมื่อท่านมหาเสนาบดีได้ยินเช่นนั้นก็ไม่รอช้า รีบลองวิชาด้วยการชักดาบออกมาลองฟันตัวเองดูก่อน แต่ เมื่อเห็นคมดาบแล้ว ท่านมหาเสนาบดีก็ชักไม่แน่ใจ เพราะในตอนนั้นท่านยังไม่ปักใจเชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์ว่า มนต์ที่ อาจารย์ขมังเวทร่ายมา จะทำให้หนังของท่านเหนียวจนฟันไม่เข้าจริงหรือไม่ ด้วยเหตุนี้ท่านก็เลยต้องพิสูจน์แบบ กันเหนียว โดยเอาดาบฟันลงไปที่ตัวท่านเองแบบเบา ๆ ก่อน

๒๒ 29 พฤศจิกายน 2554

ทันใดนั้น ทุกคนก็เกิดอาการตะลึง เพราะไม่ว่าดาบอันคมกริบจะฟันผ่านไปที่ผิวหนังของท่านมหาเสนาบดีสักกี่ครั้งก็ตาม แต่ดาบนั้นก็ไม่สามารถทำให้ผิวหนังของท่านเกิดบาดแผลแม้แต่ชนิดเดียว ซึ่งเหตุการณ์นี้ได้สร้างความตื่นตะลึงแก่ท่านมหาเสนาบดีและกลุ่มเพื่อนทหารเป็นอย่างมาก

เมื่อเพื่อนทหารของท่านมหาเสนาบดีเห็นว่ามนตร์ของอาจารย์ขมังเวทได้ผลจริง ต่างก็รีบลงมือทดสอบความเหนียวของผิวหนังตามท่านมหาเสนาบดีบ้าง ด้วยการผลัดกันฟันด้วยมีดดาบคนละนับสองนับ สลับกันไปสลับกันมาอย่างเอาจริง แต่ไม่ว่าแต่ละคนจะฟันกันอย่างไร ผลที่ออกมาก็คือ ฟันไม่เข้า

แต่เนื่องจากอุปนิสัยของท่านมหาเสนาบดีเป็นคนที่พิสูจน์อะไรแล้วต้องชัด ๆ ชัวร์ ๆ ไม่ว่านิมิ อีกทั้งเพื่อเป็นการยืนยันความเหนียวของหนังว่าเหนียวขนาดไหนหรือไม่

ด้วยเหตุนี้ ท่านมหาเสนาบดีจึงขอปฏิบัติการทำพิสูจน์อีกครั้ง โดยการเง้าดาบขึ้นมาแล้วก็ฟันตัวเองอย่างสุดแรงเกิดอีกที ซึ่งปรากฏว่าไม่เข้าจริง ๆ

อย่างไรก็ตาม ผลจากการทดสอบความเหนียวในครั้งนี้ ทำให้ท่านมหาเสนาบดีรู้สึกเจ็บและมีรอยถลอกแดง ๆ เกิดขึ้นที่ผิวหนังบริเวณที่ถูกฟัน แต่ถึงกระนั้นภาพเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น ก็สร้างความฮือฮาและความประทับใจแก่เพื่อน ๆ สมาชิกในกลุ่มทุกคน

มาถึงจุดนี้ ใช่ว่าเรื่องราวของวิชาคงกระพันชาตรีหนังเหนียวจะจบลงแต่เพียงเท่านี้ เพราะอาจารย์ขมังเวทยังเปิดเผยต่อไปอีกว่า ที่เห็นกันอยู่ในตอนนี้เป็นเพียงฤทธิ์ขั้นต้น ๆ เท่านั้น เนื่องจากท่านไม่ใช่จอมขมังเวท

๒ 30 พฤศจิกายน 2554

ที่เชี่ยวชาญมากนัก เพราะท่านถนัดในการใช้วิชารักษาโรคมากกว่า ดังนั้นฤทธิ์ของเวทที่ท่านเพิ่งเสกไปจึงมีฤทธิ์อยู่ได้ไม่นาน คือ อยู่ได้แค่วันสองวันเท่านั้น และถึงแม้ฝนไม่เข้า แต่ก็ยังมีรอยแดง ๆ ตามมาอีกด้วย และยังเกิดอาการเจ็บอยู่ คือคงกระพันแต่ยังไม่ชาตริ้นเอง ซึ่งถ้าเป็นปรมาจารย์ขมังเวทตัวจริง นอกจากฝนแรง ๆ ไม่เข้าแล้ว ก็ไม่มีรอยแดงและไม่มีอาการเจ็บปวดจากการฝนเลย อีกทั้งฤทธิ์ของเวทยังอยู่ได้นานมาก ๆ คือ สามารถเหนียวได้นานตลอดชีพเลยทีเดียว

เมื่อบรรดาสมาชิกในกลุ่มได้ฟังเช่นนั้นก็ทึ่ง และเกิดอาการตาโตลู่กวาวเป็นประกายระยิบระยับด้วยความอยากรู้อยากเห็น และอยากลองวิชาเหล่านี้มากยิ่งขึ้นไปอีก

แต่ด้วยความที่ทุก ๆ คนจะต้องรีบกลับไปโรงเรียนเตรียมทหารให้ทันเข้าเรียนในวันถัดไป จึงต้องระงับการกระทำการใด ๆ ชั่วคราว แต่ถึงกระนั้นทุก ๆ คนต่างมีความหวังอยู่ลึก ๆ ว่า ลักวันจะต้องหาโอกาสไปพบกับปรมาจารย์ขมังเวทให้ได้